

Chúc mừng sinh nhật Phương! Anh mong hôm nay là một ngày thật đặc biệt với em.

Thiệt tình anh cũng chẳng biết người ta thường làm gì trong ngày sinh nhật anh thì... có bao giờ mừng sinh nhật mình đâu.

Dù gì thì, anh muốn viết cho em một lá thư. Tại mình cũng đâu nhắn tin nhiều như trước nữa. Anh thấy đây là phần ý nghĩa nhất trong món quà mà có thể tồn tại mãi với thời gian.

Anh thật sự muốn nói nhiều lắm vì dù nhìn vô chắc em tưởng anh nói hết rồi, nhưng những gì anh từng nói chắc chưa tới một phần trăm của mớ suy nghĩ đã lướt ngang qua đầu anh.

Anh sẽ bắt đầu bằng một lời cảm ơn. Vì nhiều lý do lắm. Một trong số đó là: em từng là một trong những nguồn vui chính của anh hồi anh mới đặt chân tới Việt Nam.

Lúc đó anh thấy mình hơi ngộp và lạc lõng mà nói thật, trước khi đến đây, anh cũng trải qua khá nhiều chuyện, chỉ là anh ít khi kể ra thôi.

Anh thấy việc hỏi han chuyện người khác lúc nào cũng thú vị hơn là ngồi đào sâu vô mớ rối của mình. Mà chuyện đó, vừa là phước, vừa là nghiệp... Một mặt, anh có thể nói chuyện với gần như bất kỳ ai, hiểu họ sâu, nhớ rõ mấy thứ họ thích, và hòa nhập được.

Mặt khác, nó biến anh thành một bức tranh vá chằng vá đụp ghép từ từng người anh từng thấy dễ gần, dễ mến— tới mức, anh dần quên mất: phần nào mới thật sự là của riêng mình.

Nó khiến anh trở thành một người bán hàng tuyệt vời, một cuốn sách sống động viết bằng những người quanh anh, nhưng lại là kẻ tệ hại nhất khi phải chăm sóc chính bản thân mình.

Nhưng những lúc được ở bên em thật sự đặc biệt. Em có cái kiểu nhẹ nhàng, thoáng đãng khiến người ta thấy thoải mái, dễ chịu lạ thường. Chỉ cần nhìn em một cái là mọi muộn phiền tự nhiên tan biến.

Nụ cười của em— sáng đến mức có thể thắp sáng cả căn phòng. Lúc em gọi cho anh với cái filter ngớ ngẩn đó—thì mọi thứ đang xảy ra xung quanh

cũng chẳng còn quan trọng gì nữa. Bao nhiêu suy nghĩ, lo toan trong đầu bỗng tan biến như khói bay trong nắng sớm.

Anh mới có thể thật sự cảm thấy yên lòng. Bình yên với người như anh—khó kiếm lắm.

Lúc nào đầu óc cũng chạy theo chuyện kế tiếp, việc kế tiếp, mục tiêu kế tiếp... Anh cứ rượt theo sự thật, rượt theo cái mới, cứ tưởng chỉ cần vậy là đủ để gọi đó là "nhà". Nhưng cuối cùng, chính anh lại biến cái gọi là "nhà" đó thành cái lồng mà anh chỉ muốn trốn khỏi. Chắc là... thật ra anh sợ sự bình yên, sợ cái cảm giác đứng yên một chỗ.

Nhưng lúc ở bên em—nó lại khác. Lần đầu tiên, bình yên không còn là thứ anh muốn chạy trốn, mà là thứ anh muốn đắm chìm trong đó, muốn được ôm trọn lấy.

Em cũng nhắc anh nhớ lại một điều quan trọng lắm— một điều anh biết rõ, mà anh cố tình quên, hoặc giả vờ không thấy. Em nhắc anh rằng, khi thật lòng thương một người, đâu phải để sở hữu. Không phải cố giữ lại, cũng không phải ráng níu cho bằng được.

Có những thứ, giống như hoa, chỉ sinh ra để người ta ngắm nhìn— chứ đâu phải để hiểu. Tim anh thì lại không hiểu chuyện đó. Lỡ thương em giống như nhìn một bông hoa nở rộ trong khu vườn mà anh không bao giờ được bước vào.

Anh biết là ngu mà— ít ra, cái đầu anh biết rõ. Nhưng tiếc là, trái tim mới là thứ quyết định mình chọn gì. Nó chọn em, dù em đâu có chọn lại.

Bất công chứ. Nhưng mà— tình cảm xưa giờ, có khi nào công bằng đâu? Người ta ngây thơ lắm mới nghĩ là nó phải công bằng. Tình cảm—chỉ để cảm, chứ đâu phải để hiểu. Nó có cần hợp lý đâu. Mà nó cũng chưa từng đòi hỏi như vậy.

Em cũng hay nhắc anh hoài là đừng có suy nghĩ nhiều quá. Mà đúng thật, giờ anh vẫn suy nghĩ nhiều lắm— nhưng anh cũng bắt đầu cho phép mình nghĩ ít lại, và cảm nhiều hơn.

Mà đó mới là mấy chuyện cảm xúc thôi. Em còn dạy anh mấy thứ nhỏ nhỏ nữa— như là lúc gấp đồ ăn từ đĩa chung, phải dùng đầu đũa ngược để gấp

qua chén mình, rồi mới lật lại để ăn. (This one still makes me laugh because I didn't believe you for some reason haha)

Cảm ơn em nha, Phương.

Anh thấy mình hên lắm mới tình cờ gặp được em. Thật sự. Mình có nhiều kỷ niệm vui ghê— mặc dù phần lớn chắc là em đập anh lia lịa, mà chắc anh cũng đáng bị vậy vì cứ chọc em nhìn lên nhìn xuống, rồi thừa lúc đó... gõ nhẹ vô mũi em.

Hay cái lần em bắt anh cõng em lên mấy tầng lầu. Hay lúc anh ngồi đó khóc vì mì cay mà em vẫn lo cho anh. Cái lần em xoa ngay giữa trán anh mạnh tới mức để lại dấu—làm anh nhìn y chang người Ấn—haha. Anh bệnh muốn xui mà vẫn muốn ở cạnh em hơn là nằm trong giường của chính mình. Trời ơi, nghe điên ghê hông? Hay khi em bệnh anh đem cái bịch quà chăm sóc qua cho em.

Mấy chuyện đó, anh biết chắc sẽ không bao giờ quên được. Và chắc phải mang nó theo anh hoài luôn.

Có lần em nói với anh: “Tôi chỉ nói thôi lỡ bạn mê tôi quá bạn lại kiếm tôi.” Đúng là đồ đáng ghét. Mà em nói đúng thiệt. Anh ghét cái đó lắm.

Không có tháng nào, tuần nào, hay ngày nào trôi qua mà em— hay cái ly matcha freeze đáng ghét đó ít đường, nhiều kem— không lờn vờn trong đầu anh.

Nói thiệt, anh đâu có mê matcha dữ vậy đâu. Mà lâu lâu vẫn thấy muốn gọi, chỉ để nhớ lại mấy lần mua cho em.

Anh cứ tự hỏi hoài không biết em có ổn không, có vui không, có ai lo cho em chưa. Anh muốn biết em có ăn uống đàng hoàng không, chứ không phải theo cái chế độ ăn kiêng vớ vẩn mà em đâu có cần.

Anh biết... mấy chuyện đó đâu phải việc của anh— mà không hiểu sao, vẫn thấy muốn hỏi. Lúc trước anh còn thấy mắc cỡ vì chuyện đó, như thể mình đang phí tình cảm vậy. Rồi anh mới hiểu ra, mình thương ai, thì đâu cần ai cho phép mới được thương.

Nói vậy để em hiểu là— ý anh chỉ đơn giản: chỉ cần em hạnh phúc, thì anh cũng thấy đủ rồi. Dù điều đó có nghĩa là em sẽ ghét anh vì mấy hành động ngốc nghếch mà không được đáp lại. Dù sau này em có muốn cho anh góp mặt trong niềm vui đó hay không— thì cũng chẳng sao hết.

Vì tình cảm này là vô điều kiện. Một sự quan tâm không đòi hỏi gì hết— chỉ đơn thuần là trân trọng cái gì từng quý với em.

Chỉ cần hứa với anh mấy điều này: Luôn luôn đặt sự tôn trọng bản thân lên trước. Nếu chuyện gì đó không còn phù hợp với em nữa, thì hãy đủ dũng cảm và mạnh mẽ để thay đổi nó. Nếu một ngày nào đó, thế giới trở nên quá tồi hay quá nặng nề với em— dù chắc là em sẽ không tìm đến đâu— em vẫn luôn có thể tìm thấy anh.

Anh sẽ là mặt trời của em, vừa soi sáng, vừa làm nhẹ bớt gánh nặng trong ngày của em.

Giờ thì em biết rõ em từng có ý nghĩa như thế nào với anh, dù em chưa bao giờ đòi hỏi điều đó. Còn nếu sau này anh không còn được xuất hiện trong câu chuyện của em nữa— thì anh cần điều cuối cùng anh làm cho em là nói ra hết cảm xúc thật của mình. Để lỡ như một ngày nào đó, cả thế giới có quay lưng với em— thì em vẫn sẽ biết lúc nào cũng có ít nhất một người ngoài kia luôn trân trọng và ngưỡng mộ em.

Điều anh thật sự tiếc nhất, là chưa từng được nấu cho em món steak mà anh hứa. Biết đâu một ngày nào đó. Có thể sẽ không phải là steak, mà là một món nào đó trong cuốn sách nấu ăn anh tặng em dịp Giáng Sinh— haha, nếu mà em còn giữ nó.

À mà, cảm ơn em vì hồi đó đã cho ý kiến của anh có chút trọng lượng trong thế giới của em. Anh nhớ em từng nói em luôn muốn cãi nhau với anh bằng tiếng Việt vì thấy dễ hơn cho em. Tiếc là tụi mình chưa từng có dịp làm vậy. (Mà chắc là em đã “ăn tươi nuốt sống” anh rồi— nói nhanh, dần từng chữ, anh chưa kịp hiểu gì là thua chắc.)

Giờ thì mấy cảm xúc cũng trút hết ra rồi— anh mong là em thích mấy món quà khác anh tặng. Hoa thì ai cũng có thể tặng. Nhưng không phải ai cũng tạo được một trải nghiệm có cảm xúc.

Trong cái trải nghiệm này, anh đã gỡ ra một mảnh thật của chính mình— và để nó lại đây. Để nếu một ngày nào đó, một trong hai đứa muốn quay lại, thì phần đó của anh... vẫn sẽ luôn ở đó, chờ sẵn.

Và nhớ nha— “Khi bạn khao khát một điều gì đó, cả vũ trụ sẽ hợp lực giúp bạn đạt được điều đó.” Anh không chỉ đọc câu đó— mà anh đã sống với nó. Vì bất chấp mọi thứ, anh vẫn đã gặp được em.

Đây có lẽ sẽ là một trong những hành động yêu thương cuối cùng anh làm cho em— không phải vì anh không muốn làm gì nữa, mà là để em có thể bay thật xa, thật tự do.

Nói vậy nghĩa là có lẽ anh sẽ không chủ động liên lạc với em nữa anh cũng không chắc giữ nổi lời hứa đó đâu nhưng nếu em nhắn, anh sẽ luôn trả lời.

Trước khi kết thúc,

anh muốn nói với em là tiếng Việt của em đẹp vô cùng. Có mấy điều nó diễn tả được mà tiếng Anh chịu thua. Từ anh thích nhất

là thương

cái tình muốn ôm hết nỗi buồn,

nỗi đau của người mình thương,

gánh giùm để họ khỏi phải chịu. Cái tình đó

anh lúc nào cũng có...

chỉ là trước giờ

chưa biết gọi tên. Vậy nên, thêm một lần nữa —

sinh nhật vui vẻ nha, Phương.

Anh thương em.